

Tervehdys ystävät!

Minulla oli ilo ja onni viettää kokonainen vuosi elokuusta elokuuhun opintovapaata, jonka aikana opiskelin avoimissa yliopistoissa muun muassa psykologiaa, sosiaalitieteitä ja teologiaa. Opintovapaavuosi huipentui siihen, että sain palvella intensiivisesti etäherättäjäjuhlien toimituksessa Körttiradiossa.

Opintovapaavuosi oli monella tavalla erityinen. Syksyllä, ennen koronaa, ahnehdin innoissani opintoja ihan hurjat määrät ja istuin kirjastossa varhaisesta aamusta myöhään iltaan. Opin paljon uutta ja kiinnostavaa, mutta vapaa-osio jäi opintovapaasta tyystin kokematta.

Vuodenvaihteessa sitten päätin, että keväälle otan puolet vähemmän opintoja ja teen kaikkea, mitä en ole ehtinyt viimeiseen pariinkymmeneen vuoteen tehdä, kun työ, lapset ja suurperheen luotsaus hyvin vaativissa olosuhteissa on vienyt kaiken ajan ja kaikki voimat. Haaveilin matkustelusta lähikaupungeissa, risteilyistä naapurimaihin, taidenäyttelyistä ja museoista, teatteriesityksistä ja notkumisesta kahviloissa ilman pakkoaikatauluja. No, yhden kerran ehdin käydä Ruotsissa ja kerran Kansallismuseossa ennen kuin korona tuli ja sulki näyttelyt, museot ja kahvilat, lopetti risteilyt ja esti lopulta ylittämästä edes Uudenmaan rajaa.

Haaveeni kuivuivat ja elämä siirtyi sinänsä kovin tutusti suurtalouskokkaukseen 24/7. Koska lapset ja nuoret jäivät etäopiskelemaan ja osa jo kotoa muuttaneistakin palasi, ruokin kymmentä henkeä vähintään kolme kertaa päivässä ja pyykkiä ja tiskiä riitti. Toki jaoimme myös työvuoroja, mutta koska minulla ei muuta ollut kuin aikaa, monet hommat jäivät pääasiassa minun vastuulleni. En päässyt enää edes kirjastoon opiskelemaan. Vähäiset etäopinnotkin piti siis tehdä kotona huushollin kaatuessa päälle. Onneksi minua on siunattu hyvällä keskittymiskyvyllä.

Olin aluksi aivan raivoissani ja hirvittävän pettynyt, varmaan kuukauden päivät. Ärhentelin hyvin itsekeskeisesti, että miksi juuri nyt, kun minulla olisi tällainen ainutkertainen mahdollisuus lepoon ja vapaaseen, minut jumitetaan kotivastuisiin aiempaakin väkevämmiin. Tiesin myös, ettei minulla ole koskaan uudelleen taloudellista mahdollisuutta vastaavaan opintovapaavuoteen, joten kyse oli oikeasti ainutkertaisen mahdollisuuden menettämisestä.

Totesin, että vaikka joillakin muilla oli koronan myötä paljon suuremmat murheet ja aito huoli omasta ja läheisten elämästä ja kuolemasta, niin mullakin oli kuitenkin pikkuisen oikeus omaan pettymykseeni. Totesin, että jos yritän esittää hyvää ihmistä ja kieltää raivoni, kaikki menee vielä hullummaksi. Niinpä sitten palvelin perhettä hampaat irvessä ja pakenin ulos kävelylenkille aina kun mahdollista, koska se oli ainoa mahdollisuus olla hetkeäkään yksin.

Vähitellen huomasin, että pettymys ja raivo alkoivat haihtua. Otin lisää opintoja, koska muu elämä oli niin rajattua. Iloitsin hyvin toteutetuista etäopinnoista, jotka pystyi kaikki tekemään alusta loppuun kotoa käsin. Valon lisääntyessä tajusin, että kykenen näköjään sopeutumaan lähes mihin vain, jos en koe väkivallan uhkaa enkä ole liian ylikuormitettu työstä ja vastuusta. Elämä voi mennä monilla tavoin toisin kuin toivon tai kuvittelen – ja olla silti ihan hyvää!

Opin elämän virtaan heittäytymistä. Tajusin kesällä koronarajoitusten vähän höllentyessä, että minun ei kannata murehtia nyt, tuleeeko koronan toinen aalto Suomeen ja mitä rajoituksia siitä kenties taas seuraa. Keskityin tässä ja nyt kaikkeen hyvään: tienpientareen kukkiin, kypsyviin mustikoihin, luontopolkuihin, hyvän ruuan valmistamiseen, puolivilliintyneen pihan kauneuteen ja kodin puukiukaan löylyihin. Tällä asenteella sain kerättyä voimia, joilla tehdä työtä ja kantaa huolta perheestä ja maailmasta. Mutta en luultavasti olisi päässyt kiinni näihin oivalluksiin, jos olisin pakottanut itseni sopeutumaan heti ja kieltänyt ärtyneen pettymykseni.

Tämän vuoden etäherättäjäjuhlien puheet vahvistivat minussa myös oivallusta siitä, että ihminen on sopeutuva olento. **Aino Suhola** sanoi seurapuheessaan, että suostuminen ei ole luuserisana vaan teonsana. Sitä ajatusta maistelen yhä. Suostuminen ja sopeutuminen ovat tekemistä ja työtä, konkreettisesti ja psyykkisesti.

Juhlapuheita kuunnellessani ymmärsin myös entistä selkeämmin, että haluan luottaa siihen, että aivan perimmältään kaikki on hyvän Jumalan kädessä. Tässä luottamuksessa ei ole mitään järkeä, koska en ikinä voisi hyväksyä mitään selitystä sille, miksi hyvä Jumala sallii niin monien kärsiä niin kohtuuttomin tavoin. Ymmärrän täysin ihmisiä, jotka ajattelevat, että tällaisessa maailmassa Jumala ei voi olla sekä hyvä että kaikkivaltias, tai että häntä ei voi olla olemassa lainkaan.

Henkilökohtaisesti kuitenkin voin elää sen paradoksin kanssa, että en lainkaan ymmärrä Jumalan aivoituksia, ja silti haluan uskoa, että lopulta kaikki elämässäni tapahtuu jollakin tavoin hänen sallimanaan ja hänen ikaikaiset käsivartensa kannattelevat maapalloa ja sen kaikkia ihmisiä. Tämä on hirveän naiivi ajatus, mutta se antaa minulle elämään suostumisen rauhan ja rohkeuden. En oikeasti tiedä, onko Jumalaa olemassa ja millainen hän on. Mutta haluan ajatella, että kaiken taustalla on hänen väkevä huolenpitonsa. Toivon kovasti teille kaikille seuravieraille omien laitteidenne ääressä **toivoa ja luottamusta ja rauhaa**. Voikaa mahdollisimman hyvin ja pitäkää huolta itsestänne ja toisistanne. Siunatkoon meitä Kaikkivaltias Jumala ja Isä.

Emilia Karhu